

Forfjellen hidrører fra, at der under 1 er blevet opført Poster, som igjennem forskellige Magistratspersoner ere udbetalte til Communer og feilagtig ere blevne ansete for at tilflyde de nævnte Embedsmænd. Af de for næste Finantsaar under 1. opførte Summer kan ved indtrædende Vacance inddrages 10 Poster, til Beløb af 747 Rdlr. 73½ ø., hvorefter Conto e. 1 vil nedgaae til 5,950 Rdlr.

Om Oprindelsen til disse Lønningstillæg og til de saakaldte overtagne Communeafgifter foreligger der i Underbilaget saa fuldstændige Oplysninger, som det har været muligt at tilvejebringe. Der har forhen været tillagt Kjøbstæderne Ret til at hæve „Accise“, som ikke tør betragtes som identiff med hvad der kaldes „Consumtion“. Ifølge Toldforordningen af 26de Novbr. 1768 var den Afgift, der kaldes Accise, „og som blev erlagt af de Varer, som til fremmede Lande udfibes eller fra fremmede, item fra det ene Rige til det andet tilvands indkommer“, — tillagt Magistraterne og blev oppebåret af disse selv, undtagen i de enkelte specielt nævnte Kjøbstæder, hvor den tilfald Kongens egen Kasse; Forordningens Cap. 27, Art. 7, bestemte derhos, at Accisen skal anvendes „ei alene til Magistratens eller, hvor ingen er, til Byfogdens Løn, men og deels til Broens og Havnens og andre saadanne Steders Bedlidgeholdelse, og deels til de Fattige.“

Retten til at hæve disse Afgifter vedvarede indtil 1792, da allerhøieste Resolution af 28de December bestemte, at fra Begyndelsen af 1793 skulde Accisen overalt udenfor Kjøbenhavn oppebæres for Kongens Regning af de kongelige Oppebørselsbetjente, imod at der tillagdes Magistraterne Godtgjørelser af Kongens Kasse, svarende til Accisens Gjennemsnitsbeløb af 10 Aar med Fradrag af 4 pCt. i Oppebørselsomkostninger, hvilket Fradrag dog bortfaldt efter senere Resolution som Folge af Magistraternes Besværginger derover. Ifølge Forordn. af 1ste Febr. 1797 ophørte Accisen dog som selvstændig Afgift med sit særegne Navn fra 1ste April s. A. at regne, idet den som flere andre blev slaaet sammen med Hovedafgifterne. Disse Godtgjørelser synes saaledes ikke at staae i nogen som helst Forbindelse med Consumtionen og kunne allerede derfor ikke ansees hævende ved Loven af 7de Febr. 1851, men ere snarere Godtgjørelser for en additional Told, som endnu tilflyder Monarchiets Finantskasse. Men selv om de stode i Forbindelse med Consumtionen, bør det vel efter den Højesteretsdom, hvorved Kjøbenhavns Magistrat er kjendt berettiget til at oppebære 1692 Rdl., der virkelig stode i Forbindelse med Consumtionen, antages for afgjort, at de ikke kunne bortfalde; derimod kan der vel være Spørgsmaal om deres Overførelse paa Monarchiets Finantskasse, som oppebærer de Indtægter, for hvilke de ere Godtgjørelser.

Dette Spørgsmaal er imidlertid af Finantsministeriet besvaret benægtende. Efter Undersøgelser, som have fundet Sted i Generaltolddirectoratet, erfares, at de nævnte Godtgjørelser dog ikke kunne siges at være Consumtionen aldeles uvedkommende, idet nemlig Kjøbstad-Accisen udenfor Kjøbenhavn ved Forordn. af 1ste Febr. 1797 er slaaet sammen deels med den nye Told, deels med den nye Consumtionsafgift, idet denne kom til at bestaae af de ældre Consumtionsafgifter med Tillæg af den for paabudne mellemrigke Told fra det andet Rige og fra Hertugdømmerne, samt af den Accise, som for saadanne Varer hævdes. Da den mellemrigke Told imidlertid var meget mindre indbringende end den udenrigke, og det samme Forhold var mellem de til hver af disse Toldarter knyttede Kjøbstad-Acciser, maa kun en ringere Deel af Accisegodtgjørelsen staae i Relation til Consumtionen. Det vilde altsaa i alle Tilfælde kun være en Deel af disse Godtgjørelser, der skulde overføres paa Fælleskassen. Men Finantsministeriet antager derhos, at Udgifter, der afholdes i en Landsdeels særlige Interessee og som utvivlsomt vilde falde denne alene til Last, hvis de nu opstode fra nyt af, ikke bør overføres paa Fælleskassen, fordi de til en given Tid tilfældigvis have været baaarne ved Afgifter, der